

Kırılma Noktası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 17 Ocak 2015

Devinirken âlem biraz uzağında mıyım ne belki de fazlasıyla iç içe tüm korku ve kaygılarla.

Kırılma noktasındayım çocukluk yanımdan elde kalan tüm o hayal kırıklıkları ve yaşanmışlıklardan müteşekkil bir döngüye dâhil olduğumdan beri. Israr edilse bile ne çok şey var gizli saklı anlatmaya teşebbüs etme olasılığımın olmadığı.

Milyonlarca kez çaldığım o şarkı ta çocukluktan yadigâr. 1970'lerin ortası ve sıcak bir yaz geçirdiğim o uzun tatil eve tıklı kalmanın verdiği sıkıntı ile. Hammurabi kanunlarından kim bilir kaçınıcı sırtıma yüklenen. Nefes alamadığım günler ta o zamandan yadigâr. Şen şakrak kahkahaların çok ötesindeyim ve doya doya yaşayamadığım ilk gençlik yıllarım. Henüz tanışmadığım nice duygu nöbette evrim geçirilmeyi beklerken tarafımca.

Nice oyun, nice hayal ve nice görünmez kahraman eşiğinde iken çocukluğumun. Oyalayan, avutan ne çok sağaltıcı ve dinginleştirici yönü varmış meğer tüm o imgelerin. Sahipsiz sandığım çocuk yanıma kollamak bu gün bile vazgeçilmezim. Ne olursa olsun kırıcı ve yadırganası hala canlı betimlemelerle dolanır zihnimin alt tabakalarında.

Mıhlanıp kalmış olsam da hala yarınlar sakil ve sefil görüntüsüyle biraz ileride uzatsam elimi yakalayacak kadar olası ve bir o kadar muğlâk.

Sayıllı arkadaşlarımdan biri ya da bir kaçı ama hiçbir zaman tam anlamıyla yakınlaşamadığım zira ne çok uzakmışım kendime.

Kobayımı kendim yarattım ve denek tahtama her daim yatırdığım o benlik bir cımbızla dikenleri ve sıyrıkları tek tek ayırmaya çalışırken duyumsadıklarım: Biraz yakın biraz uzak ama genelde oldukça yabancı. İçimdeki yabancı yeteri kadar zorlarken teneffüs ettiğim ortamda tahammülüm yok artık yeni hesaplara ve yeni davalara.

Karmaşa yaratırken kargaşayı soyutlanmak nasıl can yakıcı. Elimini tersiyle ittiğim tüm ithamlar yeteri kadar eziyet verdiği gibi köşeye sıkıştırdığım o alt bilinç belki de tarafınca köşeye sıkıştırıldığım.

Dış dünyanın yeknesak dayatmaları da savdı sırasını. Tek bir metafor olsa gam yemeyeceğim ve bin bir ilinti gerçeğe yakın bana çok uzak ya da bana dair ve soyutlanmış gerçek dünyadan.

Homojen bir seyrelti de az kabul görür değil hani zaman zaman heterojen onca dayatma yaftalarken ve

iz peşindeyken.

Sürece müdahil olmak ya da haricinde tutulmak ise en can yakıcısı. Süreç ve malikleri ya da dünyalar ait olmadığım ve benim dünyam anlaşılmanın eşliğinde ve anlatamadığım ne varsa günbegün daraltan ruhumu ve nefes borumu kelepçeleyen.

Dehşeti ve depreştirdiği tüm o sınır ihlalleri hiçbir sınıfa ait olmamanın verdiği o önsezi tanımsız ve vasıfsız bir kimliğin çırpınışı yitip gitmekteyken.

Miladım ve çıkış noktam ve tümlerken benliği onca ayrık otu. Fazlasıyla hicap edilesi derken kamaşan gözlerim. Ağırlaşan göz kapaklarım işte bir kez daha ele verdi ben elimi uzatırken boşluğa ve avuç içi yangınlarım buz kesmiş bir bedenim eşliğinde fısıldarken ölü yanım yokluğun verdiği o tasa ile. Merhem olmak adına derinde açılan yaralar kabuk bağlamazdan önce defalarca kanayan...

Büründüğüm o haletiruhiye nasıl da yadırganası ve acımtrak dokunuşlarla hiçbir anlam ihtiva etmeyen farkındalığının çok uzağında. Oysa nasıl yakın bilirdim yakın bilindiğimi tahayyül ederken büyük bir vurdumduymazlıkla.

Nabza göre şerbet verememenin yarattığı yıkım insanlarda. Fazlasıyla yalın bazen çok uzak oysa yakın durmanın güdümü çevrelerken onca sarmal kanıksanmanın eşliğinde. Ahengi tutturamadım besbelli ya da akordum bozulmakta günden güne. Cılız bir ses peydah oldu uzaklardan belli ki adımları çağırmakta uzak dokunuşlar beni daha da uzağa taşıyan.

Edebimden olsa gerek tüm bu sakınca. Ne göz önünde ne de kapalı bir kutu. Belli ki araftayım yeniden mevcudiyetim yaftalansa da bin bir sakınca yaratırken. Neyi katarsanız katın içerisine. İster aşk diye telaffuz edin ister merhamet bir o kadar eksilti ekleyin varlığımı çoktan ipotek ettirmiş olmanın getirdiği o ithamla. Ne kadar uzağında dursam da yeridir. Haddimi aşmamalıyım, kalpler kırılmamalı ve asla sorulmamalı yasak sorular. Ne cevabı olası ne de yargısı, yergisi mubah. Kelimelerin tasarrufundayım bu günlerde zira fazlasıyla harcadım duygularımı yok yere üstelik. Üç beş kırıntı kaldıysa ne mutlu bana. Varsın onlar da bende kalsın. Anlatsam da anlaşılamayacağımı biliyorum. Hoş bir enstante doğrusu. Duvar dibinde bekliyorum oysa nöbetimi bitirmeksizin ve sakıncalı duygularla savaş halindeyim: Ne aşk ne nefret ne de hayal kırıklığı... Sadece hüznün saklı hücrelerimde kovuşturmaların bir neticesi belli ki. Tuzaklar çoktan kuruldu ve kim bilir kaç milyon kez yakalandım, yaralandım, istiflendim tüketilirken tüketmemek adına. Kolektif bir bilincin sıra dışı isyanı olsa olsa bir o kadar sınırları zorlayan ve hiçbir kitaba sığmayan. Hayır, hayır bir o kadar özgürüm an itibariyle. Harcıyorum tüm kelimeleri uçuşurken atın yelesi ve dörtnala. Daha hızlı, daha hızlı hatta durmaksızın. Coşkulu bir hüznün benimki yaşama bağlayan ve acısı ta derinden hissettiğim. Binlerce sene evvel doğdum ve kim bilir kaç yaşındayım. Gölgesindeyim İlahi Gücün görülmez olmanın verdiği o güvence sayesinde.

Harf öbeği olmaktan çıktı tüm kelimeler. Biçimlendiriyorum ve sıradanlaştışıyorum sıradan olmamak adına. Anlatıyorum ve dinliyorum rüzgârın sesini uçuştururken saçlarımı.

Öğretiler bilinçaltımdan çıkma arzusuyla yakıp yıkıyor ortalığı. Belli ki miadı doldu artık. Yeni bir ben olmanın eşiğindeyim artık tüketirken eski beni. Ne varsa muğlâk ve yaralayan yeter ki uzak dursun benden. Ne yeni bir sancı ne de yeni bir hüzün dalgası ve inisiyatifimde olan ne varsa. Belli ki bir dokunuş bu uzaklardan dokunan saçlarıma tüm imgelerin ötesinde...